

niður» og bleiv spælandi venjari hjá 2. liði, sum spældi í Keypmannahavn-arseriuni.

Skt. Jørgen dragnaði, og liðið fekk ongantíð somu styrki aftur.

Mátti geva avboð

tíð dansk landsliðið
Fyri Klæmint var hetta ein góð tíð.

– Eg hevði tað gott í Føroyum og í Mjølir, men ítróttarlagi var hetta mín besta tíð, eisini tí spælarnir, eg spældi við, vóru ótrúliga góðir, sigur hann.

Tað gekk eisini væl hjá Klæmanti á vøllum – so væl at venjarin hjá dansk A-landsliðinum hevði boð eftir honum.

– Eg var mitt í míni próv-tøku og hevði ikki stundir til at gera meira við flogbóltin tá út yvir vanliga venjingina. Og lat tað bara vera sagt beinanvegin, at tað var ein bruttóhópur, eg bleiv úttikin til, og at eg ongan kjans hevði havt at komið á endaliga liðið. Men sjálvandi hevði eg kunnað hugsað mær at roynt at vant saman við dansk landsliðinum, og eg tók úttøkuna sum eitt stórt kompliment. Tað var eitt tekin um, at onkur hevði lagt merki til mín, sigur hann.

– Men hevði tú sum froyingur yvirhøvur havt loyvi til at spælt við dansk landsliðinum, um tað skuldi komið til tað?

– Ja... tað haldi eg í øllum færum. Eg rokni við, at um tað skuldi bliðið neyðugt, hevði eg fingið loyvi til tað, men so hevði eg kanska ikki kunnað spælt við Føroyum aftur. Har kann eg so eisini nevna, at Finngerð Sólbjørg, sum eisini var ein frálíkur flogbóltsspælari, men sum nú er givin, eisini var upp á tal til dansk kvinnulandsliðið einaferð. Eg var javnvan og hugdi, tá dansk landsliðið spældi, og eg havi so eisini havt høvi til at spælt og vant saman við og ímóti teimum flestu av teimum, og tað eri eg fegin um.

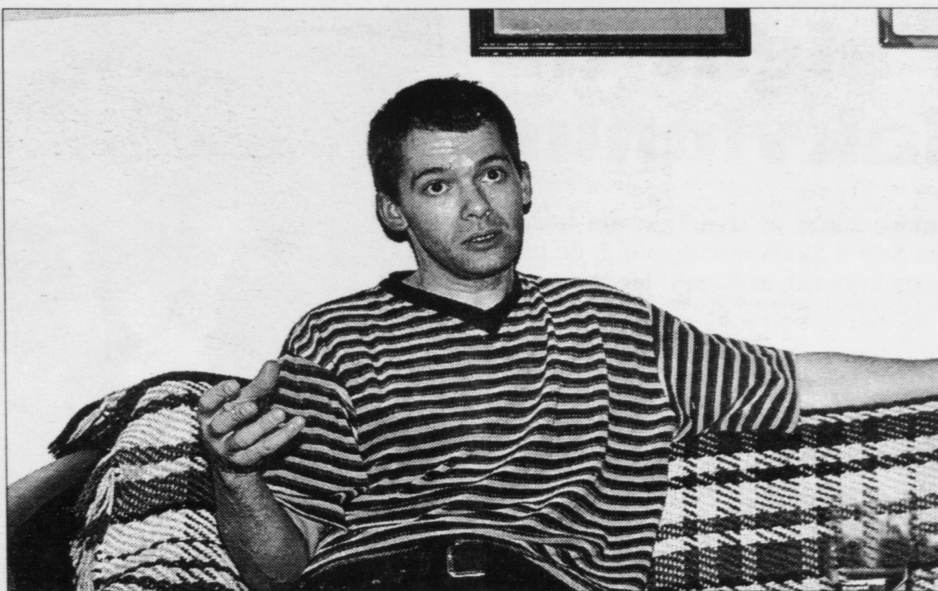
Fluttu heim eftir níggu ára útlisotu

Í september í fjór avgjördu Klæmint og konan Christina at flyta heim aftur til Føroyar eftir níggu ár í útlisotu.

– Hví fluttu tit so heim aftur?

– Eg veit ikki rættliga. Onkur hevur fyrr spurt meg um tað sama, og tað er torført at svara. Tað hevur helst okkurt at gera við tað, at vit nú skuldi taka eina avgerð um, hvar vit ætlaðu at seta okkum niður. Tað skuldi antin vera á Keypmannahavnarleiðini ella í Føroyum, og tað var mest eg, sum togaði hendavegin. Tað hevur helst okkurt at gera við heimlongsul – longsuln eftir tí gamla og tryggja, sigur Klæmint og skundar sær at leggja afturat, at tey eisini høvdu tað gott og trygt í Danmark.

Hann og Christina avgjördu, at skuldu tey flyta heim aftur, skuldi tað vera til Havnar, og tað sigur seg

– Tað er heilt greitt, at Oyggjaleikirnir er málið, men á júst landsliðsøkinum haldi eg man kann siga, at Flogbóltssambandið lutfalsliga hevur verið mest virkið av sersambondunum. Vit hava so at siga altíð havt ungdomslandslið, og við OyL og smálandakappingini, sum eru ár um ár, hava landsliðini avbjóðingar hvørt ár, sigur Klæmint Isaksen

sjálvt, at ein føroyskur flogbóltsspælari, sum hevur verið upp á tal til dansk landsliðið, ikki sleppur at ganga leysur leingi, tá hann kemur heim aftur til Føroyar.

– Eg hevði tosað leysliga við Fleyr um eitt starv sum spælandi venjari, men so kom Mjølir og spurdi meg meira konkret, og so bleiv tað til, at eg gjørdist spælandi venjari hjá barndómsfelagnum, greiðir Klæmint frá.

– Tað hóskaði mær eisini væl, tí eg arbeiddi eisini eitt sindur í Klaksvík júst tá.

Og væl gekk. Mjølir hevði eitt sera gott kappingarár í fjór, har bæði kvinnurnar, sum Klæmint eisini vandi, og mennirnir endaðu sum føroyameistarar.

– Í ár hava ørindini í Klaksvík ikki verið so nógv, og hugurin at ferðast ímillum er ikki so stórur, so tá Fleyr aftur vendi sær til mín og spurdi meira beinleiðis, bleiv tað til, at eg nú eri spælandi venjari hjá mansliðinum hjá Fleyr, sigur Klæmint.

– Tað var sera hugaligt at vera venjari hjá Mjølir í fjór, ikki minst tí bæði liðini vunnu føroyameistarheit, men tíverri eru umstøðurnar til flogbólt í Klaksvík út av lagi vánaligar. Liðini venja í eini fimleikahøll og spæla so dyst í KÍ-høllini. Tað svarar nøkulunda til, at eitt fótibóltslið venur á einum hondbóltsvølli. Í Havn eru umstøðurnar betri, og vit venja í eini ítróttarhøll hvørja ferð. Fleyr tyktist vera eitt gott og væl rikið felag við eini góðari ungdomsdeild, og mær dámar væl.

«Stagnering»

– Eitt av hæddarpunktunum hjá føroyska flogbóltinum eru Oyggjaleikirnir, sum eru annaðhvørt ár. Í fjór vóru úrslitini ikki heilt so góð sum fyrr, í øllum færum

ikkí hjá monnunum. Sært tú nakra menning í føroyska flogbóltinum?

– Eg haldi ikki, at vit kunnu tosa um nakra afturgongd, hóast mennirnir ikki megnaðu at fáa nakað heidursmerki á Jersey í fjór (fyrstu ferð nakrantíð, at føroyska manslandsliðið ikki hevur fingið nakað heidursmerki í OyL, blóm.). Flogbólturin í toppinum er betri nú, enn hann hevur verið, men eg haldi, tað eru tekin um eina «stagnering», sigur Klæmint Isaksen, sum umframt at vera venjari hjá Fleyr eisini er landsliðsvenjari hjá monnunum.

– Har er ein ávis menning, men tað eru teir somu, sum menna seg allatíðina. Tað er ov lítil tilgongd, og kappingin í 1. og 2. deild er alt ov lítil, heldur Klæmint.

Tá vit spyrja, hví so er, svarar hann uttan at ivast, at tað fyrst og fremst er kappingin við hinar ítróttargreinar, sum er orsök. Fótibóltsárið verður bert longri og longri, og kappingin, sum altíð hevur verið við hina stóru vetrarítróttargreinina, hondbóltin, er framvegis hørð.

– Harafturat kemur so, at hondbólturin er størri og organisatoriskt er betri fyri enn flogbólturin, vísir Klæmint á.

Málið er betri úrslit á Oyggjaleikunum

Næsta stóra avbjóðing hjá flogbóltssambandiðnum er Oyggjaleikirnir á Gotlandi í juni-juli komandi ár, og tað er eisini hetta, ið vant verður fram ímóti.

– Tað er heilt greitt, at Oyggjaleikirnir er mál-

ið, men á júst landsliðsøkinum haldi eg man kann siga, at Flogbóltssambandið lutfalsliga hevur verið mest virkið av sersambondunum. Vit hava so at siga altíð havt ungdomslandslið, og við OyL og smálandakappingini, sum eru ár um ár, hava landsliðini avbjóðingar hvørt ár, sigur Klæmint.

– Tað er sum heild nógv virksemt á landsliðsøkinum, og í ár hava vit valt at leggja tað eitt sindur øðrvísi til rættis við tað, at vit byrjaðu at venja við einum bruttóhópi longu í november í fjór, sigur hann.

Sum nevnt var úrslitið á Jersey eitt lítið vónbrot, og Klæmint sigur eisini, at málið hesaferð verður at fáa eitt betri úrslit enn seinast, tá Føroyar endaðu uttanfyri heidursmerkjaplássini.

– Men sum eg segði í áðni haldi eg,

at vit eru eitt sindur stagneraðir í Føroyum. Á Jersey taptu vit móti Gotlandi fyrst ferð nakrantíð, og Ísland hevur eisini ment seg sera nógv. Og so eru tað sjálvandi Aland og Saaremaa, sum eru eitt vet betri enn hini. Men Føroyar hava altíð verið mettar millum trý tey bestu liðini á Oyggjaleikunum, og tað ætla vit eisini at røkka komandi ár.

Kappingin óheppið tilrættisloð

Hóast flogbóltur av mongum verður rópt heimins størsta ítróttargrein, er áhugin í Føroyum ikki so stórur – í øllum færum ikki, um vit døma eftir áskoðartølunum. Klæmint heldur eisini, at tað er nógv, sum krevur bata í føroyska flogbóltinum.

– Tað er nokkso óheppið, at kappingin skal vera lögð soleiðis, at summi lið hava spælt seks dystir, meðan onnur bert hava spælt tríggjar. Men so eru vit aftur við trupulleikan við høllunum, og eg veit, at tað er trupult at leggja kappingina, sigur

Klæmint og vísir eisini á steypakappingarnar, sum eftir hansara tykki liggja sera óheppið.

– Mítt uppskot er, at vit leggja Fleyr-kappingina, áðrenn sjálv landskappingin byrjar, Mjølir-kappingina beint aftaná nýggjár, og Dráttur-kappingina eftir at landskappingin er liðug. Á tann hátt fáa vit eina kapping sum upptakt til landskappingina, eina í jólasteðginum og eina, tá kappingin er liðug, heldur hann.

Døming og venjarar

Ein annar trupulleiki við flogbóltinum í Føroyum er sambært Klæmanti, at spælarnir sjálvir noyðast út at døma.

– Hetta haldi eg vera óheppið, tí hóast vit hava onkrar góðar dómarmar, hava vit eisini nógv, sum ikki eru so góðir. Flogbóltssambandið skipar fyri skeiðum av og á, men undirtøkan er upp og niður. Ikki tí, tað skilji eg væl. Sjálvur vil eg helst sleppa undan, tí eg vil konsentrera meg um at spæla. Men hetta hongur eisini helst saman við, at flogbólturin enn er so ungur í Føroyum, og eingin enn er farin at satsa upp á døming, sigur hann.

– Tað er ofta ónøgd við dømingina, men sum oftast er tað »javnt býtt«, so tað loysir seg ikki at brúka tíð og orku uppá at grenja. Hinvegin haldi eg, at ónøgðin ofta hevur góða grund, og tað er spell, sigur Klæmint, sum eisini heldur, at ein gongd leið er at útbúgva føroyskar venjarar.

– Vit hava havt nógv góðar útlendskar venjarar í Føroyum, men tað manglar líkasam at vit fáa fólk her heima at yvirtaka venjingina.

«Gamli menn»

Men hvussu verður so í ár? Fer Klæmint at lyfta Fleyr upp í »gamla hæddir« aftur?

– Vit fara eftir FM-heitinum, og eg haldi eisini, at vit hava kapasitet til at klára tað. ÍF hevur eitt sera gott lið í ár, og sum eg skilji á lagnum arbeida teir sera seriøst. Og Fram hevur eisini eitt gott lið, hóast teir kanska eru vikinadur nakað. Hinvegin hevur Mjølir mist sera nógv fólk, og tað merkist. Vit eru væl fyrri á nógvum økjum, men fyrri at siga tað sum tað er, so er ein stórur partur av tí »gamli menn«. Rutinan og teknikkurin er í lagi, men fysiskt er tað trupult við smákaðum o.ø. Men eg ivist ikki í, at vit fara at gera okkum galdandi í toppinum í ár.

